

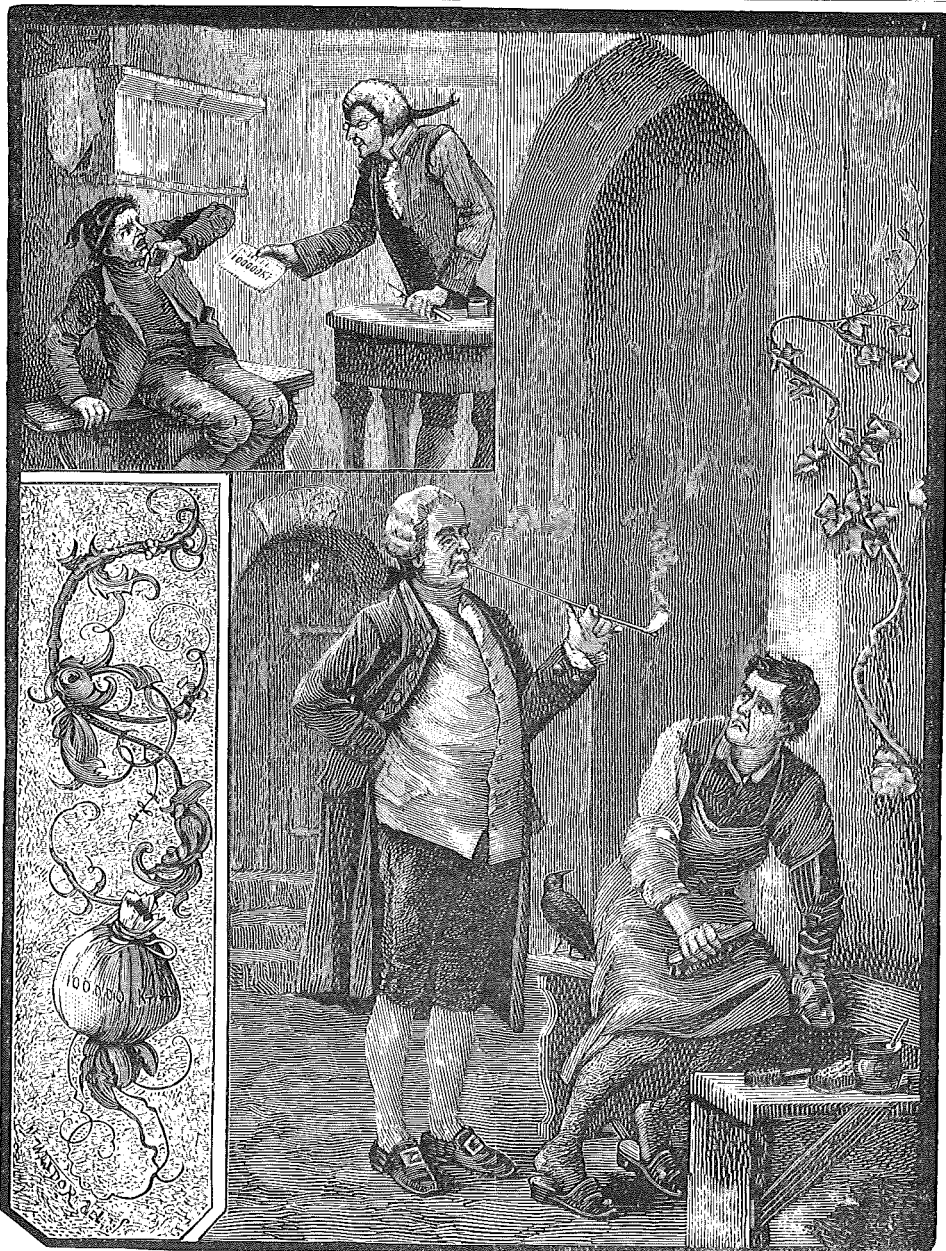
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 13.

26de marts 1893.

19de aarg.

Den rige støvlepudser.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forflid. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Den rige støvlepudser.

(Med billede.)

Andreas var en gammel, mager mand, som var støvlepudser hos en rig baron. Denne boede i et stort slot og levede et flot liv; dog sørgede han godt for sine tjenere, og de led aldrig mangel i nogen henseende.

Andreas havde allerede mange aar været i hans tjeneste og boede i et lidet kammer i nederste etage. Biskof maatte han fra tidlig om morgenen til sent paa aftenen hjælpe til med forskjelligt paa slottet og altid være til tjeneste; men saa fik han ogsaa derfor god mad, hellig, klæder og en del penge ovenikøbet.

Men Andreas var altid grædden og misfornøjet. Naar han var alene, gik han gjerne og brummede i skjegget nogle uforstaaelige ord, som om det var noget, han altid var fint over.

En dag var han oppe i baronens pragtfulde sal for at pudse et stort speil. Medens han holdt paa hermed, lod han sin ærgrelse faa frit løb: „Har man ikke grund til at blive syg af ærgrelse!“ brummede han, „naar man ser al denne pragt — disse speile, malerier, lysekroner og tepper. Og vi staller er fattige som kirkerotter. Medens de nyder libet heroppe, maa jeg staa dernede og indsuge det støv, som jeg børster af støvlerne. Medens man heroppe har musik og moro, maa jeg staa og hakke stentul. Og naar den naadige baron kjører

ud med sine staselige heste, maa jeg staa med min kost og feie udenfor døren! Er fligt til at holde ud? Da er den naadige frues skjødehund ti gange rigere og lykkeligere end mig.“

Alt dette hørte de store speile taalmodig paa. De sagde ikke et ord, men viste ham blot af og til, hvilket eddilesurt ansigt han satte op.

Ogsaa baronen havde lagt merke til, at den gamle Andreas i den senere tid havde været saa grædden at se til og undertiden kunde knurre som en fint kat. „Hvad kan der være ibeen med den gamle?“ spurgte han derfor sin livjæger.

„Ja, det er ikke godt at vide“, svarede denne, „men han gaar her og brummer hele dagen som en bjørn.“

„Det maa jeg faa greie paa“, sagde baronen til sig selv.

Den næste morgen stod Andreas udenfor døren og pudse sin herres støvler. Da de begge var blankpudse, tog han en af dem og stillede ved siden af sin egen sko. Efter en stund at have staaet og sammenlignet dem brummede han halv høit: „Der har vi atter det samme. Se disse nydelige, fine støvler; de koster sikkert 30 kroner, og saa skal jeg min staktar gaa og slæbe paa sige sko, som jeg har. Al ja, jeg er en ulykkelig mand lige ned til skotsjiet.“

„Nei, nei! Saa det er saaledes fat!“ udbroød baronen, som fra sit vindu havde hørt paa Andreas's selvbetrægtninger. Han gik derefter straks ned til ham og sagde:

„Hør, min brave Andreas, hvorfor er du altid saa mismodig?“

„Er det ogsaa noget rart, naadige hr. baron?“ sagde støvlepudseren.

„Jeg troede ikke, du havde nogen grund dertil.“

„Ingen grund, naadige herre! Ja, det er let for eder at sige, som altid har pungen fuld!“

„Nu, hvad er det da, som er ibeen?“

„Om! Det er vel det, at Vorherre har ladet mig blive saa fattig.“

„Har du da ikke en gang været rig?“

„Jeg rig, naadige herre!“

„Nu, ja! Men du har maaske mistet din rigdom?“

„Nei, er nogen kommen fattig til verden, saa er det mig. Min far var en stakkars nattevægter.“

„Andreas, hør paa, hvad jeg siger. Du er ikke saa fattig, som du tror. Det er ikke just noget pragtfuldt værelse, du bor i; men du er alligevel rig, ja endog meget rig; enten ved du det ikke eller vil ikke vide det. Men jeg ved det. Du eier en stor rigdom; men du har kanske ikke fundet den endnu?“

„Jeg? Jeg rig?“

„Ja, du ja!“

„Naadige herre, jeg lader mig ikke holde for nar.“ — Han vilde sige mere, men baronen havde allerede vendt ham ryggen.

Andreas rystede paa hovedet over denne besynderlige tale, men tog saa støbterne og pudsefagerne og gik ind i kammeret, hvor han satte sig paa sin sedvanlige plads bag ovnen og tænkte over baronens tale. Ordene „du har kanske ikke fundet den endnu“, gik som et møllehjul omkring i hans hoved. Flere dage tænkte han sent og tidlig paa, hvad vel baronen kunde have ment.

En dag sad han atter paa sin bænk henne ved ovnen og grublede. Da styrkede han med en gang op og udbrød: „Der skulde vel ikke være en skat skjult her i kammeret?“

Han lod sit blik fare rundt væggene, taget og gulvet. Da han intet merkbart kunde opdage, tog han sin lampe og undersøgte hver frog paa det omhyggeligste. Han løftede endog op den store tunge stenplade foran dørtærskelen; men ingensteds var nogen skat at opdage. Mismodig satte han atter lampen fra sig og satte sig paa ovnsbænken.

Da bankede nogen sagte paa døren.

„Kom ind!“ sagde Andreas.

En fremmed, fornem mand traadte ind. Andreas, som havde siddet med luen paa hovedet, fik den straks af sig. Uden at sige et ord nærmede herren sig bordet, tog frem en stor pengepung og heldte en stor haug guldpenge ud paa bordpladen. Den gamle satte store øine op af forbauselse.

Nu først begyndte den fremmede at tale og sagde: „Ikke sandt, De er skopudseren Andreas?“

„Jo, til tjeneste, min herre!“ svarede den gamle noget ængstelig.

„Jeg er kommen for i løbet af fem minutter at gjøre eder til en rig mand.“

„Saa maa de være en heksimester, og jeg vil da helst, at De skal holde Dem paa afstand. Se til at gaa Deres vei igjen —“

„Nu, blot ikke saa bange, min kjære Andreas. Jeg er ingen heksimester; men en besynderlig mand er jeg og kan undertiden faa nogle rare indfald.“

„Men hvad er meningen med alle disse penge?“

„Det er 10,000 kroner. De tilhører Dem, hvis De straks vil lade mig hugge af Deres venstre fod.“

Andreas satte i et forfærdelseskrig.

„Nu, en fod mere eller mindre kan vel gjøre omtrent det samme?“

„Nei, nei, en saadan handel vil jeg ikke indlade mig paa. Tag deres penge og gaa. Min venstre fod er mig mere værd end 10,000 kroner.“

Efter forgjæves at have søgt at overtale ham, strøg den fremmede tilslut sine penge sammen og sjerne sig; men Andreas satte sig atter paa sin plads ved ovnen.

Han havde imidlertid knapt siddet en halv time, da der atter blev banket paa døren.

„Kom ind!“ sagde Andreas, og ind traadte en skafelig ung mand. Paa hans fingre lyfte diamantringe, og ud af vestelommen hang et stort guldtjæde.

„Tag det ikke ilde op, at jeg forstyrer

efart.

Dem, Andreas. Jeg har et noget eiendomsmeligt erende." Med disse ord kastede han en liden, men tung pakke saa haardt paa gulvet, at Andreas sprat op fra sin plads.

"Se, den rigdom, som indeholdes i denne pakke, vil jeg give Dem", sagde han; „men paa en betingelse. Jeg er indviklet i en proces, som kan komme til at berøbe mig friheden og alle mine skatte, hvis jeg ikke kan retfærdiggjøre mig; men dertil behøver jeg en menneskelig haand."

Andreas følte en uhyggelig gysen fare gennem sig. Men manden vedblev: „Her ser De denne pakke; den indeholder 30,000 kroner. Denne sum tilhører Dem, hvis jeg nu faar lov til at afhugge Deres høre haand." Med disse ord trak den unge herre en stor kniv op af sin lomme. Andreas veg forstrækket nogle skridt tilbage og kunde af forførdelse ikke faa et ord frem; han gjorde blot en afværgende bevægelse med hænderne.

„Nu, Andreas, hvorfor er De saa forstrækket?"

„Skynd Dem og gaa Deres vej!" stammede den gamle skjælvende.

„Men, Andreas, betænk dog al den herlighed, De vilde kunne skaffe Dem for 30,000 kroner!"

„Nei — nei! Behold selv Deres penge! Mine hænder er mig mere værd end 30,000 kroner."

Jungen var gladere end Andreas, da manden atter stak sin kniv og sine penge i lommen og forlod værelset.

I en ophidsset stemning vandrede nu den gamle tjener sikkert en time frem og tilbage i sit kammer og betragtede i denne tid sine hænder og sine fødder ligesaa mange gange, som han havde gjort tilfammen i mange aar. Han vilde netop sætte sig igjen, da det for tredje gang bankede paa døren, og ind traadte en høit mager mand med spids næse og fingre, som var saa tynde, at de næsten saa ud som bare flind og ben.

Andreas vilde helst paa forhaand fri sig fra alle ubehageligheder og sagde: „De er vist kommen ind i et feil værelse, min herre. Her bor blot en fattig støblepubser."

„Ganske rigtig. Det er netop ham, jeg vil have fat i! Ikke sandt, Deres navn er Andreas?"

„Jo, saaledes heder jeg. Men hør, min herre, jeg er ikke ganske frisk og vilde heller, at De skulde komme igjen en anden gang."

Den lange herre lod imidlertid, som om han ikke havde hørt disse ord, men traadte hen til bordet, tog frem af sin frakkelomme et stort besik, som indeholdt en hel mængde smaa fine knive og doktorinstrumenter. Samtidig sagde han paa bordet et papir, hvorpaa der med store tal stod 100,000.

Andreas, som intet godt anede, havde fjernet sig saa langt som muligt fra ham og gjorde tegn til at ville flygte ud af døren. Men den fremmede greb med venlig mine hans haand og sagde: „Andreas, læs først dette papir."

„Herre, jeg kan slet ikke læse."

„Men hvorfor skjælber De saa? Jeg mener det blot godt med Dem, jeg vil gjøre Dem lykkelig for hele Deres liv."

„Ja, jeg tænkte det næsten, at ogsaa De var en af den samme sort."

„Hør nu, Andreas, haad jeg har at sige. Ser De denne seddel? Den er en anvisning paa 100,000 kroner og kan naarsomhelst hæves i banken. Denne sum kan paa mindre end 10 minutter være Deres eiendom, hvis De —"

„Ja formodentlig, hvis jeg lader hænder og fødder skjære af mig og kanste hovedet med?"

„Nei, Andreas! Saa ilde er ikke mit forlangende. Men jeg er læge og har under behandling en fyrste, som lider af en farlig øiensygdom. Jeg maa snart operere ham og tage ud hans ene øiensten, som er aldeles ødelagt. Nu ønsker fyrsten, at man skal forsøge paa at sætte en ny øiensten ind paa

ham, og tilbyder 100,000 kroner til den, som vil lade ham faa sin pøiensten. Da Deres øine er omtrent som fyrstens, saa kan De fortjene denne sum, hvis De vil lade mig tage Deres høire øie."

Andreas gjorde en afbærgende bevægelse med begge hænder.

"Nu, Andreas, hvad mener De?"

"Nei, ikke paa nogen maade!"

"Men tænk, 100,000 kroner!"

"Ikke om De gav mig et helt kongerige, vilde jeg gjøre det."

"De vil da vel ikke saa bestemt vise et saa fordelagtigt tilbud fra Dem? Men jeg skal lade Dem faa en liden betænkningstid."

"Jeg behøver ingen betænkningstid. Paa Dem aafsted med Deres kniv; jeg taaler ikke at se Dem længere for mine øine!"

"Andreas, De vil komme til at angre det!"

"Ja, nu vil jeg bede Dem ikke at stille min taalmødighed længere paa prøve, ellers —"

Hans knyttede næver og lynende øine gjorde, at lægen fandt det rigtigst at skynde sig aafsted. Da han var gaaet, henfaldt Andreas i dybe betragtninger; han begyndte at lægge sammen de summer, som var tilbudte ham; de beløb sig tilsammen til 140,000 kroner. Mere end ti gange gjentog han dette tal langsomt for sig selv: "I sandhed en pen sum! 140,000 kroner! Jeg vilde være kommet til at blive en af de rigeste mænd her! Jeg kunde have kjøbt mig et stort hus, holdt tjenere, havt en vel forsynet vinkjælder og overskud paa god mad; jeg kunde gjerne have gæster hver dag. Ja, det vilde være et herreliv!"

Medens han sidder i disse selvbetragtninger, kommer han pludselig ihu baronens ord: "Du er rig, meget rig; men enten ved du det ikke eller vil ikke vide det." I samme øieblik gik der et lys op for støblepudseren, og han udbrød: "Skatten er funden!" Med taarer i øinene knælte han ned og takkede Gud for den rigdom, som

han havde givet ham i et sundt legeme. Men medens han bad saaledes, traadte baronen ind; det var ham, som havde sendt de tre herrer ind til sin tjener. Da han saa Andreas ligge paa knæ, udbrød han synlig glad: "Gud være lovet! Der har en sjæl lært at være tilfreds!"

Andreas kysede baronens haand, hvorefter hans herre fortalte ham alt; men fra den stund knurrede ikke længer den gamle støblepudser over, at han ikke var rig, men var altid tilfreds og lykkelig.

Smeltediglen.

In herre besøgte engang en guldsmed og bad om tilladelse til at overbære hans arbejde. Navnlig saa han med interesse paa, hvorledes guldet smeltedes i diglen: den lyse, skinnende væske boblede, og guldsmeden saa af og til paa den med opmærksomhed.

"Hvorledes kan De vide, naar guldet er tilstrækkelig rensat?" spurgte herren. "Jo", svarede guldsmeden, "naar jeg kan speile mig deri."

Dette svar slog den besøgende; han tænkte paa de forskjellige steder i skriften, hvor der tales om, at Gud luttret sine børn i ilden, ligesom guldsmeden guldet (f. Eks. 1 Pet. 1, 7), og han fjernede sig med sindet opfyldt af tak til den himmelske fader, som stadig arbejder paa at danne os til mere og mere at ligne ham.

"Men vi alle, som med ubedækket ansigt skuer Herrens herlighed som i et speil, bliver forvandlede efter det samme billede, fra herlighed til herlighed, og det af Herren, som er aanden." C. G.

Bønnen er den nøgle, Gud har givet os ihænde for at sætte os i forbindelse med den usynlige verden: Alt ved den, intet uden den.—[A. Monod.

Rotter som landeplage.

Den bekjendte missionær Williams, der i 1839 døde martyrdøden som missionær paa Sydhavsøerne, fortæller:

„Efterat vi havde været otte—ti dage paa Titutaki, reiste vi med en høist besynderlig skibsladning tilbage til Karotonga. Den bestod nemlig af svin, fokusnødder og katte. Af de første havde kongen af Karotonga kjøbt omtrent tytti stykker og af de sidste ogsaa et anseeligt antal. Denne sending var af stor betydning for øens indvaanere; thi tidligere havde de blot havt et mindre antal svin, som det faldt vanskelig for dem at opdrætte, og kattene var af saa stor betydning, at de maatte betragte det som en sand skat, da der var saa overordentlig mange rotter.

Det var i sidstnævnte henseende saa ilde, at vi aldrig kunde sætte os til at spise, hvis ikke to eller flere personer var beskæftigede med at jage dem bort fra bordet. Naar vi holdt husandagt, sprang de over os i alle retninger, og kun med stor møie lykkedes det os at holde dem borte fra vore senge. En morgen, da tjenestepigen redte op sengen, hørte vi hende med engang sætte i et høit skrig; vi skyndte os ind i kammeret og fandt da, at tre af disse paatrængende skabninger, som havde søgt sig et roligt sted, havde krøbet ind under min hovedpude. For denne dumdriftighed maatte de bøde med livet.

Vore venner missionær Pitman og hustru, havde ogsaa mange ubehageligheder af disse brydsomme og ælle dyr. Paa nogle kuffexter, som de havde, og som var betrukket med læder paa ydersiden, anrettede de en meget bedrøve-

lig ødeleggelse, og da fru Pitman en aften havde sat fra sig sine sko, søgte hun den næste morgen forgjæves efter dem; de var blevne opspiste af de samme uvelkomne gæster, som havde været ude for at faa sig et maaltid. Og at miste et par sko er paa Sydhavsøerne et ikke saa lidet sølbart tab. Det indtrufne blev forøvrigt ikke uden følger for rotteharene. Vore venner beklagede sig for stedets høvding, og der blev besluttet en hel udryddelsestrøg mod rotterne. Efter skolens slutning bevæbnede mænd, kvinder og børn sig forsværligt, og saa begyndte angrebet. Der blev forfærdiget kurve af fokusblade, fem til seks fod lange, i hvilke de dræbte dyr blev samlede. Paa omtrent én time havde man faaet ikke mindre end tredive saadanne kurve fulde. Afbestomindre merkede man ikke den ringeste formindskelse i deres antal. Efter dette kan man nok forstaa, at katte maatte være af de vigtigste dyr, man kunde indføre paa øen.

Bog anmeldelse.

Bibelordbog af K. G. med forord af professor Gisle Johnsen er en bog, som vi efter anmodning her vil gjøre opmærksom paa. Dens hensigt er at lette læserne af den hellige skrift arbeidet med at finde bibelsteder, som de søge efter; særlig vil den være til ikke liden hjælp for prester og hver den, som forkynder Guds ord. Prisen kr. 2.75 indb. er særdeles billig, naar man tager hensyn til, at den indeholder 474 sider.

H. B.

Oplosning paa billedgaaden i nr. 11.

„Har I lyst paa en fjoretur?“

Billedgaade.

ænd

OGH ænd mor ænd G 1 1

ænd